म. ग्रं. सं. ठाणें
विषय काव्य
ग्र. नं. ६४२

जयतेतराम ।

सङ्गीत प्रेमदर्शन नाटकांतील

पद्यावली.

हें पुस्तक

माधवराव नारायण पाटणकर

(पाटणकर संगीत कंपनीचे मालक)

यांनीं रचिलें.

तें

खेमराज श्रीकृष्णदास यांच्या
"श्रीविङ्कटेश्वर" स्टीम् प्रेसमध्यें
मुद्रित करून प्रसिद्ध केलें
ता० २० । ७ । १९०१.

किंमत २ आणे.

ह्या पुस्तकाची मालकी सन् १८६७ च्या २५ व्या
आक्टाप्रमाणें नोंदून पुस्तक छापविण्याचा व
रंगभूमीवर प्रयोग करण्याचा वगैरे सर्व हक्
कर्त्यानें आपलेकडे ठेविले आहेत.

से.ग्रंथ १०८

समर्पण.

हें 'पद्यावली' चें पुस्तक माझे परम सन्मान-
नीय व व्यवसाय मित्र बंधू कैलासवासी
रा० रा० भाऊरावजी कोल्हटकर
यांची अलौकिक नाट्य कुशलता,
कण्ठमाधुर्य सौजन्य रसिकता
इत्यादि अमूल्य गुणस्मर-
णास्तव सप्रेम अर्पण
केलें असे.

पुस्तककर्ता.

प्रस्तावना.

"समानशीलव्यसनेषु सख्यम्"

अखिल जग प्रेमानें कसें भरलें आहे, हें तात्विक विचारी जनांला अनुभवानें समजतेंच. प्रस्तुत नाटकांत समाजप्रीति, मित्रप्रीति व प्रेम या तिहींची सांगड नैसर्गिक गुणामुळें कशी ग्रथित झाली आहे हें मार्मिक व रसिक जनांनीं प्रेमयुक्त दृष्टीनें अवलोकन केल्यास कर्त्याच्या श्रमाचें अंशतः तरी सार्थक होईल अशी आशा आहे.

मा० ना० पाटणकर.

सं.काव्य
१०८
८४

श्रीगुरुदत्तप्रसन्न.

सङ्गीत प्रेमदर्शन नाटकाची

पद्यावली.

अंक पहिला १.

मंगलाचरण.

पद १ लें. (प्यारे नवल या चा०)

दयाघना सुमनें नमूनि तुज ॥ विघ्नविनाशन गिरि-
जानंदन शुभकर हें तव स्तवन कथामृत ॥ध्रु०॥
सुफल देतसे नम्र जनांसी ॥ मंगल वेळीं तव
चरणासी ॥ शरण येइ तुज पुरवि मनोरथ ॥
हीच आस मनिं नांदत शिवसुत ॥ ध्रु० ॥
रसिक जनां ही नवीन रचना ॥ बोध प्रद हो
राजिव नयना ॥ प्रेमकुतूहल अवलोकुनिया ॥
सदैव माधव माधविं हो रत ॥ ध्रु० ॥

पद २ रें. (रामनामी दंग व्हा या चा०)

सख्या—श्रीशाम सुंदर इंदिरावर पादपंकज वंदुनी ॥

झणि पार व्हा भवसागरांतुनि ईश्वरा मनिं चिंतुनी ॥ बिन मोल मानव देह हा वरचेवरी नच ये जनीं ॥ जानिं काय हा जल बुद्बुदापरि कीं असे म्हणुनी झणी ॥ बघ काल येइल पाश घेउनि न्यावया जगतांतुनी ॥ गारिबास द्या तुम्हि आश्रया तनु मानसा धन वेंचुनी ॥ जगदीश्वरा करितात जे जनिं साह्य तें समजा धनी ॥ अति नम्र माधवदास हा रत हो रमाधव चिंतनीं ॥ ध्रु० ॥

पद ३ रें (आनंद भारी या चा०)

नटी:—नीतिस द्यावें हृदयिं स्थल अहर्निशि सखया ॥ लोकीं मान्यता मिळेलचि पहा सहज झणि सुसमया ॥ विफल जन्म नाथा न करावा स्वजन अवन करा या ॥ ध्रु ॥ स्वार्थ त्यागा निशिदिनिं झडकरि ॥ विनंति असे न रोष मनिं तिळभरहि ठेवुनी ॥ कटुवचन वदते त्यजुनि संशया प्रियकरा मी ॥ सुयश देइल मुरारी जगतिं फल ॥ नीतिस ॥ ध्रु० ॥

पद ४ थें. (रे रे म प सा या चा०)

सूत्रधार:—नृप मन संशयांत पडुनियां सज्जन छल निशिदिनिं करितसे जगतिं या ॥ ध्रु० ॥ मत्सर कलह प्रखर वन्हि आपसात भडकवूनी जन हित दिशोघाडि लावितसे प्रियसखि भुवरिया ॥ध्रु०॥

संस्-काव्य
१०९

पद ५ वें. (तुजविण हरि मजकोणरे या चा०)

नटीः--तनु मन धन जनिं वेचुनी ॥ होइल मान्य सहज भूवरती ॥ चतुर सुजन नर लौकिक यश मिळवी भुवनीं ॥ ध्रु ॥ बहुत परिश्रम खर्चुनि ओतिली विधिरायें नर काया ॥ जगतींया ॥ स्वकरा शिणवुनिया ॥ जन्म मृत्यु चुकवाया ॥ आत्मवत सकल जगत हें मानुनी ॥ ध्रु० ॥

पद ६ वें. (सुखोपभोग या चा०)

सूत्रधारः–अन्नासाठीं तडफड करिती नेत्रीं आणुनि प्राण ॥ परी कुणाला करुणा नच ये तिळ तिळ तुटुनी जाण ॥ पळपळ युग हें भासे गरिबा अंगीं नुरलें त्राण ॥ बाण भुकेचा प्राणाची या करितो दाणादाण ॥ ज्याच्या अंगी भूतदयेचा वास न त्यासि सुजाण ॥ अवघे बुधजन समजती तया केवळची पाषाण ॥ ध्रु– ॥

पद ७ वें. (केरव्याचे चा०)

गरीबलोकः–सकल जगाचे जीवन दात्या येई झडकरि करुणवना ॥ अखिल सृष्टि सौंदर्य निधाना करि रे आगमना ॥ मेघादे जीवन आह्मा ॥ ध्रु० ॥ तुजवर आमुची मदार सारी ॥ भिक्षा मागतसों तव द्वारीं ॥ हकलुनि देउं नको दे वारी ॥ झडकरि सुखकारी ॥ मेघा ॥ ध्रु ॥ या कालानें 'आ' पसरीला ॥ वदनीं घेई बलि सकलाला ॥

कोणि कुणाला मुळिं न विचारी ॥ सूज्ञ जाहले अवचारी ॥ दे जीवन ॥ ध्रु० ॥ पाण्या वांचुनि नुसती माती ॥ कोठुनि अन्ना देइल जगतीं ॥ संबंधा वांचुनी होईल कैशी फलप्राप्ति ॥ ध्रु० ॥

पद ८ वें. (कटाव)

भिकारी:--दुष्काळ भयंकर आला ॥ गांजितो सकल लोकांला ॥ पडलें आवर्षण भूवरती ॥ क्षुधितांचे बहु हाल होती ॥ अन्नजल तयां कोणी न देती ॥ भूतदयेची झाली माती ॥ कोणी कोणा नच ओळखती ॥ दुर्बलाना कोणि न पुसती ॥ वाढली प्रबलांची कीं महती ॥ श्रीमंतांना लुटारु लुटती द्रव्य लुटूनी फस्त करिती ॥ सुखें कोणा खाउं न देती ॥ ग्रास मुखींचा काढुनि घेती ॥ राजरोस हे सकळां छळिती ॥ राजभय न त्या वाटे चित्तीं ॥ रस्तोरस्तीं खून पडती ॥ लोपुनि गेली सुधर्म नीति ॥ त्रस्त जाहले जन भूवरती ॥ ऐषआरामीं निमग्न भूपति ॥ म्हणुनी लोपुनि गेली मीती ॥ पुण्याईची परि समाप्ती ॥ केली पापानें भूवरती ॥ इतुक्या मध्यें रोगराईचें ॥ झालें साम्राज्य सुरू साचें ॥ घेउं लागली बलि सर्वांचे ॥ उपाय थकले कीं वैद्याचे ॥ खेळ असती हे देवाजीचे ॥ पुढती त्या चाले न कुणाचें ॥ उरले सुरले त्यांनीं आतां ॥ शरण री-

[library stamp]

घावें श्रीभगवंता ॥ हरण करील सकलांची चिंता॥ विसरुनि प्रभुला गेला होता॥ फळ त्याचेंहें घडलें आंता ॥ देवभूवरि करील सुबत्ता ॥ याविश्वावर त्याची सत्ता ॥ कोणा नकळे त्याचा पत्ता ॥ प्रेमें जो स्तवितो ॥ तयाचा प्रभू दास होतो ॥ध्रु

पद ९ वें. (सतीस दैवत या जगतीं या चा०)

भिकारी–जनावरांचा हंबरडा ॥ ऐकती न जे त्यावरी अंतीं फिरेल कालाचा दंडा ॥ ध्रु० ॥ दुष्ट कसाई चरचर माना ॥ चिरती त्याकडे कोणी बघेना ॥ दुर्दशा बघुनी नयनीं ॥ करुणा अजुनी ॥ नच ये सुजनीं ॥ जीवनार्थ कल हें अकारण करिती आपसामधिं झगडा ॥ ध्रु० ॥

पद १० वें. (साध्य नसे मुनि कन्या या चा०)

दयासागरः–झिजविन ही मी काया ॥ दीन जनांचें हित साधाया ॥ ध्रु० ॥ याचक न करीं अक्षय दाता ॥ करिरे मजला श्री भगवंता ॥ विनती तव चरणीं या ॥ करुनि मागतों वर दाना या ॥ ध्रु० ॥ अमोल्य नरतनू पुण्याईनें ॥ लाभ तसे ही ईश दयेनें ॥ नीति धर्माभिरुची ॥ अक्षय राहोंदे अंतरिंया ॥ ध्रु० ॥ भूत दयाही भूषण मनुजा ॥ आहे केवळ जगतीं समजा ॥ अपपर भेद न माना ॥ एका मातीच्या प्रतिमा या ॥ ध्रु० ॥

पद ११ वे (श्रीरामपदें उद्धारिली या चा०)

विश्वरूप राजाः—अज्ञान तमांतुनि मला तूच मुक्त केलें ॥ नेत्र खुलुनि गेले ॥ चित्त शुद्ध झालें ॥ ॥ ध्रु० ॥ राज मदें नीति धर्म ॥ त्यजुनीया आत्मकर्म ॥ आजवरी पशु समान वर्तन मी केलें ॥ ध्रु० ॥ निस्पृहसा मित्र खरा ॥ दिधलासी ईशवरा ॥ उपकृति तव न फिटे कधीं कांहीं जरी केलें ॥ ध्रु० ॥

पद १२ वें. (ग म प ध नी धप या चा०)

विश्वरूप राजाः—अतिशय कठोर मम अधिकारी पाहे ॥ प्रिय स्वजन हनन करितात महीवरी । दया न मनांत तिळभरी ॥ ध्रु० ॥ हयगय उपयोगी मुळी यांची आतां न **करुनि** तिळभरि करुनि जनीं लौकिकास माझ्या ॥ कलंकाचि लाउनी ॥ प्रिय बांधवा । नृपपद महती झणि जाईल कीं बघ लया ॥ राज्यक्रांती होईलचि सत्वरी ॥ ध्रु० ॥

पद १३ वें (काय परम रमणीय या चा०)

दयासागरः—नृपमन कोमल राहु सदोदित जन हित साधाया ॥ हीच विनंती तव पद कमलीं माझी शिवराया ॥ राष्ट्रावरती सत्ता भानू राहो अक्षयिया ॥ राज्यक्रांती कधिनच होवो आशा

सं. काव्य २०८

अंतरिंया ॥ सकल जन मनीं नांदो ईशा पूर्णा-
युष दे नृपती राया ॥ ध्रु० ॥

पद १४ वें. (अवदसे लागले पिसे या चा०)

सत्वदर्शनः–याचना करी निशिदिनीं मानवाचिया मानहानी ॥ ह्मणुनि हें जगत अवमानी ॥ फिरविते सतत याचकां शांति मुळिं न दे पहा सदनीं ॥ अब्रुची करुनि धुळदाणी ॥ देती न मान कुणि जनीं ॥ परि कटू शब्द बोलोनी ॥ टाकिती हृदय भेदोनी ॥ जगतिंया असति बहु धनी ॥ परि पईन देति उचलोनी ॥ भांडार भरति निशिदिनीं ॥ सोडीव याचनेंतुनी ॥ ईश्वरा झणीं ॥ विनाति ऐकोनी ॥ नातरी धाड यम सदनीं ॥ ध्रु० ॥

पद १५ वें (प्रीति उदधि भरती या चा०)

महानंदाः–श्रीमंतीहुनि गारिबी फार चांगली ॥ विभवाची या खचित प्रियाही क्षणैक आहे साउली ॥ ध्रु० ॥ थारा दे तव चरणीं सद्गुरु माउली ॥ परिणामीं या द्रव्याचा मद नरकिं मनुजा लोटुनि दे ॥ पति सेवेविण मुळिंनच सुगति ॥ या भूवरती कधिं चिरकालीं ॥ देवा देई ठाव ॥ कलिमल निरसन झडकरि करुनि ॥ ध्रु० ॥

पद १६ वें. (सकल सुखाचें आगर या चा०)

सत्यदर्शनः—सलिला वांचुनी सुकुनी जाते कमलिनि ज्यापरि प्रिय युवती ॥ दुःस्सह दुःखानलिं पोळविसी कोमल काया कां सुमती ॥ झंजावातें ज्या परि उपवनीं रंभा उलथुनिया पडती ॥ त्यापरि होइलगत तव सखये कधींना कधीं या जगतीं ॥ सुंदर मुख चंद्रमा तुझा हा तेज रहित होइल सुदती ॥ ह्मणुनि सांगतो जनक सदनिं जा अत्यानंदें प्रिय युवती ॥ ध्रु० ॥

पद १७ वें. (तुम्हि प्राणाहुनि मला या चा०)

महानंदाः—अर्धांगी आपुली ॥ ज्या दिवसापासुनी जाहले तधिं काया अर्पिली ॥ ध्रु० ॥ या देहावर माझी सत्ता ॥ उरली नाहीं ह्मणुनी चिंता॥ करूं कशाला व्यर्थचि आतां ॥ सर्वस्वी मी कांतअंकिता ॥ कन्यादाना करुनी जनकें जन्माची दीधली ॥ ध्रु० ॥

पद १८ वें. (लेश मात्र मजशक्ति या चा०)

सत्वदर्शनः—अस्तिचर्माचे अनंत पंजर निर्मित करुनि विधिराया ॥ आत्मारामारूपिं ठेविले कीर त्या मध्यें जगतींया ॥ अनंत घटजारि घडाविसी देवा एक मातीच्या प्रतिमाया ॥ घडामोड तू करिसि सदोदित अघटित आहे तव माया ॥ अनंत कोटि ब्रह्मांडाचा चालक सर्वांवरि माया॥

एक सारखी ठेविती परि लाभे कर्मापरि
काया ॥ ध्रु० ॥

पद १९ वें. (मी झाडामंदी झाड पाहिलं या चा०)

महारः—पैक्या पाई समदी दुनिया लइ पातक कर-
तिया ॥ गरिबाकड कुनी पाहिना जो त्यो डाव
साधुतया ॥ बाग बगीच वाड्या वतन गरिबा
नाडूनिया ॥ घेउनश्येनी राजावानी इलास
भोगावया ॥ गुराढोराची किरसानाची
कुनांस येइना दया ॥ ह्मनुन कोपला मेघराजा
समद्यासनी माराया ॥ पातकाला ठावा नाहीं
धरनी कापतिया ॥ देवावरती बोल कशाला
उगाच ठेवताया ॥ ध्रु० ॥

पद २० वें. (झंपा)

दयासागरः—अंबर स्यंदना चपल मारुत तुरग जुंपुनि
सुविद्युध्वज फडकवीला ॥ मेघराजा निघे बैसु-
नी अंतरीं शांति द्याया पहाया क्षितीला ॥ बा
प्रखर तापारिनें शीण बहु दीधला ॥ बहुत
दिवसावरी वसुमतिला ॥ धड धडा रथ पहा
आक्रमण करुनिया ॥ गडगडाट स्वनें गर्जुनीया
सलिल शर वर्षुनी ताप अरिला क्षणें साहजिक
जिंकुनी विजयि झाला ॥ ध्रु० ॥

पद २१ वें. (मणीयुक्त सिंहासनी या चा०)

चिदानंदयोगीः—प्रजा रक्षणीं दक्ष जो भूप राहे ॥

तयाला जगीं न्यून कांहीं न पाहे ॥ जयाचे शिरीं विष्णुचा हात आहे ॥ तयाचा प्रभूदास होवोनि राहे ॥ जयाचे मनीं नांदतो चक्रपाणी॥ तिथें राहत सर्वदा पीकपार्णी ॥ खरी मान ही भूपती शुद्धवाणी ॥ तुझ्या कीर्तिची लोक गातील गाणीं ॥ ध्रु० ॥

पद २२ वें (राग मेघ त्रिताल)

दयासागर:-नीतिस अनुसरुनी क्षिति पतिजो । स्वजन अवन करी जगतीं तोच प्रभुला होतो खचिताचि मान्य ॥ ध्रु० ॥ नृपाति पदाचा सदुपयोग जो करितो त्याचा जयजयकार ॥ क्षितिवारि होउनिया सन्मान ॥ मिळवी कीर्ति उदंड ॥ ध्रु० ॥

(पहिला अंक समाप्त.)

अंक २ रा.

पद १ लें (इसतन धनकी या चा०)

चिदानंद:-भूजल तेज गगन समीरण पंचतत्वाचीमानव काया ॥ निर्मित केलीस भो विधिराया ॥ कौतुक वाटे अवलोकुनिया ॥ देह मंदिरीं जीवन माया॥ स्थापन केलिस खेळ कराया ॥ दश इंद्रिय पती

नां. काव्य २०२

मानस राया ॥ करवि चालविसी सुयंत्र काया ॥ ज्ञान विवेका दोघांनांया ॥ सुमंत्रि दिधले साह्य कराया ॥ शब्द स्पर्श रस गंधादिक क्रिया ॥ चालविताती पूर्ण पणें या ॥ मायेविण हें जीवन वांया ॥ भूतलीं असे कीं नांदाया ॥ जिवा शिवाच्या मैत्रीवरिया ॥ राहे अवलंबुन ही काया जेव्हां दोघे जाति निघुनिया ॥ तेव्हां होते मृन्मय काया ॥ धृ ॥

पद. २ रें (प्रभुतू संसारीं संसारीं या चा०

चिदानंद–मीतर बेगारी बेगारी ॥ सद्गुरु तुझिया द्वारीं ॥ ध्रु०॥ सकल जगाचें सूत्र तव करीं चलन देउनी सारिं ॥ मानवादि बाहुलीं नाचविसी स्वेच्छेनें संसारीं ॥ ध्रु० ॥ आप्त इष्ट गणगोत अमुचा तूच असिस श्रीहरी ॥ अक्षय आनंदाचें आगर मधुर नाम सुखकारी ॥ ध्रु० ॥ अहर्निशीं तवध्यान मनोहर भवोदधितुनि पारकरी ॥ त्वद्गुण संकीर्तना वांचुनी सौख्य नसे तिळभरी ॥ ध्रु० ॥

पद ३ रें (आजमोरी अँखियाँ या चा०)

प्रेमरूप जगत मनुजा असे ॥ अणु रेणुंत सत्य नित्य करित संचार ॥ नच यासी मुळिरे किमपि विसावा ॥ ईश्वर चराचरीं वसे ॥ ध्रु० ॥ अभेद्य आहे भूतलावरी ॥ आदिअंत या किमपि न मनुजा ॥ सत्प्रेमास पारावर मुळिंच नसे ॥धृ०॥

गुरुप्रसाद.

सोड धनागमही तृष्णा ॥ तनुमन बुद्धि तृष्णा
जोडुनि शांति सुख सेवी ॥ धृ० ॥ जें तुज लाभे
कष्टानें धन तुष्ट तयांतचि होई ॥ वनिता दुहिता
इष्ट सोयरे सुत तव कोणी नाहीं ॥ आलासि
कोठुनि मूढ नरा तू तत्व शोधुनी पाही ॥ नकरी
जनिधन यौवन गर्वा काळ गिळिल लवलाही ॥
माया मय हें जाणुनि झडकरि ब्रह्मपदातें जाई॥
कमल दलीं जल बिन्दू अस्थिर त्यापरिभव पाही॥
सत्संगति धरुनी मनुजा ॥ अतितर दुस्तर भव-
सागर हा पारतरुनि जाई ॥ १ ॥ जन्मा आधीं
प्राण्याचें या शयन मरण जननि उदरीं ॥ दोष
समजुनी तोष अंतरीं मानुनको संसारीं ॥ अव्या-
हत बा षड्ऋतुचें या चक्र आक्रमणकरी ॥
नियमानें यमहरितो आयू आशापाश झडकरी
नाश करुनियां लोटुनी देइल तुजला नरक द्वारीं॥
कृतांत कटकाऽमलध्वजजरा फडकूं लागली शीरीं॥
सत्संगति ॥ २ ॥ बाल पणामधिं खेळ खेळुनी
यौवनिं विषयीं दंग ॥ होउनि वार्धक्यांत बावळा
परिन सोडीसी ढंग ॥ मानव जन्मीं बुद्धिज्ञानें
संतत करि सत्संग ॥ आधिव्याधि भुजंग दशें
मुकशिलं सौख्य अभंग ॥ भरलासे सर्वांतर्यामीं
एकाचि बघ श्रीरंग ॥ सत्संगति ॥ ३ ॥ दर्शन

विहिनतववदन होउनी अंग गलित झालें ॥ दंड
घेसी करिं परि आशेच्या भारें वाकविलें ॥
साठी बुद्धि होउनि नाटी मर्कट रूपा धरिलें ॥
अहंकार भोंवऱ्यामधें तव मन अजुनी गुंतलें ॥
फुका मुक्तिला मुकुनि जाशिल आशेच्या मृगजळें॥
सत्संगति ॥ ४ ॥ प्रपंच साधुनि अपपर भेदा
भेद झणीं तोडी ॥ सर्वांभूतीं समबुद्धितें ठेवुनि
मुक्ति जोडी ॥ नश्वर जगहें मानुनि अवधें शोक
सर्व सोडी ॥ माझें अमकें माझें तमकें याची
धरिन आवडी ॥ श्रीरंगाच्या भक्ति रंगणीं
रंगुनि सेवी गोडी ॥ सत्संगति ॥ ५ ॥

पद ४ थें. (दिंडी.)

चिदानंद—गगनिं विलसे औषधी पती जैसा ॥ गमे दाता
हा मजसिं पहा तैसा ॥ ऋषी सरिखी शोभते रम्य
कांती ॥ नयनिं यई पाहुनी यास शांती ॥धृ०॥

लावणी.

धर्माजी—कर्नावानी उदार असुनशान मनगंगावानी ॥
दुबळ्याचा कैवारी हाइ बगा दयाळु माझा धनी॥
लाखू पतिची साउकारी गरजू येउंदे कुनी ॥
छन् छन् छन् छन् रुपये त्येला देती मोजुन श्यानी॥
फिर्यादीचं नांव नाहीं धनि माझा बहुगुनी ॥
लहान मोठ समद सारख भ्येदा भेद न मनीं ॥
मार्कंड्याच आउक्ष देवा देइधन्याला जनीं॥परा-

र्थना तुज करितो देवा हात जोडुनश्यानी॥धृ०॥

पद ५ वें. (एजी भला या चा०)

अनिरुद्ध-निराकारा साकारत्व बघ देसी कासया ॥ कितीहें अज्ञान ॥ धृ० ॥ ईश तुझा कोणासी दिसेना सदुपदेश तुज करुनि व्यर्थ मम मनास होई शीणया ॥ ध्रु० ॥

पद ६ वें.

पद्मावती-जगदीश्वर सर्वत्र भरला ॥ चरा चरांसी व्यापुनि उरला ॥ विश्वास ठेवितो त्यासी घडि घडी दिसत नयनांसी ॥ नास्तिका नदिसे ॥ जलतृण काष्ठासि व्यापुनि उरला ॥ ईश्वर० ॥ अणुरेणू तया ॥ वास करुनिया ॥ सर्वांवर दया असुनीया ॥ गुणमहत्व वर्णायाला ॥ नागेंद्र चकितचि झाला ॥ मूढमती आह्मीं सर्व आहों पहाच खरें ॥ नच विसरावें प्रभुला ॥ ध्रु० ॥

पद ७ वें.

अनिरुद्धः-किती वेड्या युवति असति या समजुत करवेना कुणा ॥ ध्रु० ॥ पालथ्या घड्यावरती पाणी ओतुनि नच उपयोगी ॥ बधिरा पुढती वाचुनि गीता व्यर्थ खर्चिलें ज्ञाना ॥ नैसर्गिकही प्रचंड शक्ति ब्रह्मांडीं भरलीसे ॥ उत्पत्तिस्थिति लयास कारण स्वयंभु तत्वचि जाणा ॥ ध्रु ॥

ईश्वरतो बघ कोणी नाहिंच पाखांडीमतटाकी॥ सदसद्विवेक जागृत ठेवुनि राखी आपुला बाणा ॥ ध्रु० ॥

पद ८ वें.

पद्मावती–संत येती ज्याचे घरीं ॥ त्याचि पीडा होय दुरी ॥ संतत लोभकरी त्रिपुरारी॥सणदिपवाळी दसरा सुखकर कधि नच येती वारंवार॥ दर्शनें पूर्ण हेत ॥ जाहले अवचित ॥ सुकृतासी नुरला पारावार ॥ पावन करुनी दीन सुतेचा केला संतानीं उद्धार ॥ध्रु०॥

पद ९ वें. (नैन कौसल्याजिको या चा०)

पद्मावती–कोप नकरा महाभागा ॥ पतिवरती ॥ सतत चरणा वंदुनी मागते ॥ सत्संग द्यावा अभंगा ॥ ध्रु० ॥ कांत समागम अक्षय सेवुनी अंतीं दे थारा श्रीरंगा ॥ ध्रु० ॥

पद १० वें. (अभंगाच्या चालीवर.)

पद्मावती–परमेशाहुनी ॥ साधुसंतथोर ॥ असतिभूवर ॥ खरोखर ॥ दर्शन घडतां पतिततरती॥ सद्गुण गावे वारंवार ॥ उलटा पालट करिति क्षणांत ॥ ऐसें हें सामर्थ्य दृग्गोचर ॥ कन्येवरीदया ॥ असावी सदया ॥ याहुनि न आशा खरोखर ॥ दर्शनें उद्धार ॥ करिती सत्वर ॥ हे चिविश्वंभर ॥ जगावर ॥ दर्शनें पूनित ॥ झाले-

अवचित ॥ माझे गणगोत ॥ तव किंकर ॥
होउनीयारत ॥ जाउंतसतत ॥ भूवरिनांदोत ॥
विश्वंभर ॥ ध्रु० ॥

साकी ११ वी.

चिदानंद–परमात्म्याच्या पूर्णदयेची छाया तुजवरि
विलसे ॥ त्वपुण्याई वर्णायाला कुंठित मति
होत असे ॥ सतिचें दर्शन तें ॥ दुरिता नेई
विलयातें ॥ ध्रु० ॥

पद १२ वें. (रतहारिपद कमलकंद)

दयासागर–निशिदिनिं मनिं झुरुनि झुरुनि शिणवुं
नका काया ॥ न्यून तुम्हा कांहिं नसे महिव-
रती ताता ॥ रामनाम भजनकरा शांति मना
घ्याया ॥ ध्रु० ॥ सेवेला सादर मी नित्य
असुनीया ॥ मन उदास ठेउं नका ईश्वर गुण
गाया ॥ ध्रु० ॥

पद १३ वें. (राग देश ताल दादरा)

चिदानंद–पुण्यवान धर्मात्मा शांति दे मनाया ॥
कर्णापरि तू उदार अससि महिवरीया ॥ ध्रु०॥
पितृभक्त सुंदर सुत ॥ पद्मावतिमूर्तिमंत ॥
सुव्रता असे जगांत कुलज उद्धराया ॥ ध्रु० ॥
स्वामिनिष्ट सेवकजन ॥ शुश्रुषेस करजोडुन ॥
असुनीया रात्रंदिन ॥ करिशी तू ईशभजन ॥
भूवैकुंठचि सदन गमतसे मना या ॥ ध्रु० ॥

पद १४ वें. (मजला वरिल सुभद्रा काय या चा०)

चिद्रानंद–शिव शिव गिरजाधव भोला ॥ कठिण समय आला ॥ ध्रु० ॥ अभद्रवाणी उच्चाराया ॥ आलें माझ्या नशिबीं या ॥ न धजे रसना बोलाया ॥ ओढे आंत काय करूं ॥ ध्रु० ॥ माझें भविष्य या पुरुषास ॥ लोटिल दुःखानलिं खास ॥ दुःखा देतेजी आत्म्यास ॥ विद्या ती गुप्तचि होवो ॥ ध्रु० ॥

पद १५ वें. (गरजत बरसत या चा०)

चिदानंद–निशिदिनिं चिंता अंतरिं नकरी ॥ ईश्वर तुजवरि खचितचि ठेविल ममता ॥ हरिस्मरणकरी ॥ कर्मापुढती गती कुणाची ॥ चालत नाहीं वैखरिसाची ॥ यास्तव मानुनि शांती हृदयीं अहर्निश धैर्य धरी ॥ ध्रु० ॥

साकी १६.

चंद्रशेखर–अवचित मजला ईश भेटला आज अनायासानें ॥

चिदानंद–तुझ्या दर्शनें प्रमुदित झालों श्रीजगदीश दयेनें ॥ कलिमलअंतरिंचा ॥ गेला आज लयासाचा ॥ ध्रु० ॥

(अंक दुसरा समाप्त.)

अंक ३ रा.

पद १ लें. (लाल शालजोडी या चा०)

दामोदरदीक्षित—दृढनिश्चय गंभीर **मनाचा** शहाणा मधुर बोलका सुगुणनिधी ॥ सत्यवादि निर्भीड ज्ञानी विश्वासू विद्वान् सुधी ॥ लोकप्रिय नयनीति विशारद धार्मिक सुविचारी संधी ॥ येइल तैसें वर्तन ठेवी महाधोरणी मुत्सद्दी ॥ बहुश्रुतसा स्वार्थ त्यागी चतुर रसिक शांती उदधी ॥ असापुढारी शुद्धमनानें स्वदेश कार्यातें साधी ॥ ध्रु० ॥

पद २ रें. (अवनिपतिस न्यून या चा०)

बाळशास्त्री—जोडावें परमार्था स्वार्थ साधुनी ॥ तळतळाट देत असे नरकिं लोटुनी ॥ध्रु०॥ समाधान हीच असे मुख्य संपदा ॥ द्रव्य लोभ देत असे अंति आपदा ॥ वित्त पहा प्रखर गरल असुनि हें सदा ॥ अंधकरी सकल जनां मोह घालुनी ॥ध्रु०

पद ३ रें. (एरिए मैका या चा०)

दयासागर—दिनमणि अस्ताजात असे हा शांति देतसे किति मन्नयना॥परि अंतरिंया चैन पडेना सोसवेन सन्मित्र विरहहा ॥ ध्रु० ॥ सरिता तट किती सुरम्य भासे ॥ संध्यावंदन करीरमणिय द्विजगण मद्दुरिताचें क्षालन करूं हा ॥ध्रु०

पद ४ थें. (नाचे गाहो नारी या चा.)

सखीगण—त्रिनयन विश्वनाथ भोला ॥ स्मरारिशिवा चंद्र शेखरारे सुरनाथा त्रिपुरारी॥स्मरारि॥ध्रु०॥ भक्तकाम कल्पतरो तारी दयाळा ॥ भवसिंधूतूनी निवारी ॥ त्वंन्नाम सुधाधारा करील शांत॥ निराकार । निराधार । गाउंत तुझिया नामासी शंकरारे ॥ त्रिनयन ॥ ध्रु० ॥

पद ५ वें. (तेरि मेरी जोडी बनी या चा०)

सखीगण झडकरि चला घरीं ॥ सासुबाईकरितिल जाच ॥ ध्रु० ॥ दीरनणंदा मिजासि भारी ॥ छळिती आम्हां अहर्निशिया ॥ चाल ॥ जयगौरीहरा ॥ जयविश्वंभरा ॥ देई ठावा तुझ्या चरणिंया ॥ जन मनोहरा ॥ प्रिय उमावरा ॥ झणिं तारी शिवा दुहिताया ॥ हे देवा ॥ त्वत्पदपंकजिं देउनिवास ॥ मनिंचीआस ॥ पुरवी खास ॥ ध्रु ० ॥

पद ६ वें. (गोपिचंद मैनावती या चा०)

सखीगण—पतिसेवा युवतिस जगींया ॥ व्रत हेंच पावन करितेया ॥ सतिविण वसुमति चालेना गृह देवतांसी न अवमाना ॥ पतिलागिशंकर मानावा ॥ अहर्निशिं रतव्हा सुखद्याया ॥ प्रियकर बंधुस विनतीया॥करुनी सदनासी जाऊया॥

सदाशिव भजना नित गाया ॥ सुमती देई अब-
लानां या ॥ ध्रु० ॥

पद ७ वें (जानीसून या चा०)

दयासागर–मन सांत्वन करी किती शशिवदनी ॥ नवतरुणी ॥ प्रियरमणी दे शांति जिवास क्षणांत सुगुणवंती ॥ ध्रु० ॥ विधिकर इस घडवीतां निशिदिनिं श्रांत झाला ॥ स्वरूप संपन्न इन सम आहे कोण ॥ हा जीव तुजवरि बघ ओवाळुनि टाकीन रमणी ॥ ध्रु० ॥

पद ८ वें. (बिछवनकी झनकार या चा०)

दयासागर–चपलेपरि चपलाई करुनि झणीं गेली गेली कीं सखि आज ॥ नभिंशशांक सुंदरि मुख-कमल अवलोकुंनिधरिलाज ॥ करुनि ॥ निमिष मात्र रमणीचा समागम घडला नच मज आज ॥ करुनि ॥ मांत्रिकापरी भारुनियां मज गेली सुंदरि आज ॥ करुनि० ॥

पद ९ वें. (कोनदिला राम या चा०)

दयासागरः–अंतरिया राम नसे रामावसे ॥ तिनें नादान मज केलें असे ॥ ध्रु० ॥ अशन शयन तें मुळिंच रुचेना ॥ मच्चित्त तद्रूपीं ॥ तल्लिन होवोनी ॥ गेलेंकी मोहूनी ॥ जादूची मोहनी वेधितसे ॥ ॥ मन वेधीतसे ॥ ध्रु० ॥

८२
दा. क्र.
शाखा

पद १० वें. (चकमा चलता या चा०)

दयासागरः–मदना कुटिला छळिसी मजला ठेवुनी या मजवर नक्षा ॥ दुरिता चरणालावुनि मजला पुण्यांशाची केलिस रक्षा ॥ त्वां केलिस मजला जिंकुन ॥ हें दुश्चिन्हचि जगतांतुन॥ नरकीं मजला लोटुनि देइल पुण्यांशाची झाली रक्षा ॥ ध्रु० ॥

पद ११ वें. (सखे कैसे समजाउँ या चा०)

महानंदाः–सखे गडे दुःख साहूं कैसे ॥ प्रियपति विण करमत नाहीं ॥ माझें हृदय सतत उलतें गे ॥ ध्रु० ॥ विरहानलिंया जळुनिया स्वमना॥ शांति बघ तिळभरि मिळत नसे ॥ कांत वदन चंद्रमा तो पाहिन कधीं गे ॥ सखे कैसे धारि मनधीरधरीं मन धीर गे ॥ तिळभर मजसी चैन पडत नसेगे ॥ चित्त किती हें बघ खुळे गे जाहलें माझें ॥ हें चंचल मानस न आंवरे ॥

पद १२ वें. (करनजर मुझपर या चा०)

महानंदाः–अंतरीं शांति न रात्रं दिसा ॥ मज्जीव वेडा ॥ होई असा कां ॥ हाय ! करूं मी काय ! हाय ! संभाळ ! संभाळ ! संभाळ ! जय जय गौरी हरा ॥ जय जय विश्वंभरा ॥ भो त्रिपुरारी ॥ मद्रक्षण करुनि संकट निवार ॥ कन्येचें सांत्वन कराया सत्वरी ॥ धांऊ-नये ॥ ध्रु० ॥

पद १३ वें. (नेक नजर मोरा मन वश या चा०)

सत्वदर्शनः—मत्सकल हेत ईश दयें सफल झाले ॥ आली शांति जिवा ॥ हें आनंदित मन होउनिया ॥ बहुतचि धालें ॥ ध्रु० ॥ सदैव मम मनिं ईशा ठेविं सुख शांती ॥ तव पदिं विनति असे ही तव कृपेनें मजसी प्रवासा सुयश आलें ॥ ध्रु० ॥

पद १४ वें. (श्रुति वचन कधिं नच या चा०)

सत्वदर्शनः—शशि वदनी ही युवती जगतिंया लाभलीसे ॥ भाग्य माझें ह्मणुनिया ॥ मम आज्ञेतें दैवत मानुनि ॥ घेते शांति ही दिन रजनीं ॥ वर्णाया गुण प्रियकरीचे ॥ मन्मती शक्य नोहे ॥ ध्रु० ॥ सगुण खनीचा वास ज्या स्थलीं लक्ष्मी नांदतसे चिरकालीं ॥ सुखदायिनी सुगृहिणी लोकीं पतिला तोषवितीया ॥

पद १५ वें. (मन माझें चोरिलें या चा०)

महानंदाः—श्री तुलसी पूजनीं सुमनारत हो ॥ ध्रु ॥ कमल नयन मधुसूदन धारि शिरिं आनंदें तुज जनीं ॥ पातिव्रत्य सुधर्माभिरुची ॥ होवो वृद्धिंगत अंतरिंची ॥ आदिशक्तिमाते मातें करि रत गे चिंतनीं ॥ ध्रु० ॥

(अंक तिसरा समाप्त)

अंक ४ चौथा.

दयासागरः—" अंतरिया रामनसे " (पूर्वोक्त ह्मणतो.)

पद १ लें. (तव तूतोराम सुमर या चा०)

सत्वदर्शनः—तव कांती विमल किति होती ॥ कोमल काया करपुनि गेली लागुनि अवचित क्षय हे सुमती ॥ ध्रु० ॥ हृद्रोगानें देह जाळुनी ॥ टाकुनि दिधलिस कशि सुख शांती ॥ ध्रु० ॥ मित्र संकटा हरण कराया स्वदेह अर्पिन व सुमति वरती ॥ ध्रु० ॥

पद २ रें. (चाल मृदु अंकावरी या चा०)

सत्वदर्शनः—हृद्गदहें लपवुनि या ॥ ठेविसि कारे वांया शिणवुंनको आत्म्याला विनाति असे सखया ॥ ॥ ध्रु० ॥ सुंदरशा तव देहा ॥ दुःख रूप कीटकहा ॥ कोरुनि टाकील पहा ॥ होइल अनुताप महा ॥ दुःखानल खाक करुनि टाकिल बघरे काया ॥ मनुज देह वरचेवारि मिळत नसे सखया ॥ ध्रु० ॥

पद ३ रें. (पिया बन पर देसी छौंड चले या चा०)

दयासागर—जगदीश नाहीं अंतरिया ॥ अतिशय रमणिय नारि रूप मय जग मज सकलाची हें भासे ॥ सुखकर मुखचंद्रमा सखीचा नयना शांत करीना ॥ भूवरि या ॥ ध्रु० ॥ मखर मदन

शरसोसवे न मज तिळभर चैन न पडुनी दे ॥ रामबाण औषधी मिळेना ॥ दमलो फार सुमित्रा शोधोनिया ॥ ध्रु० ॥

पद ४ थें. (धीर धरी मनाकां या चा०)

सत्वदर्शनः--मन आधिन तोंवरींया समजा ॥ चालतार्ता निशिदिनीं या मौजा ॥ ध्रु० ॥ कोमल काया जाळिल चिंता ह्मणि निःसत्व करिलचि मन राजा ॥ ध्रु० ॥ वर्म प्रबलाचे असतेंकीं ॥ अति शयीत नाजुक मनिं उमजा ॥ ध्रु० ॥ चाल ॥ प्रिय मित्रा तव हेतपहा करिन सफल सारे ॥ निरसन मी करिन तुझें दुःख त्वरित बारे ॥ हा अर्पिन देहमी तव काजा ॥ ध्रु० ॥

पद ५ वें. (सति सुंदरि या चा०)

दयासागरः--गुण सुंदरी सुकुमारी ॥ प्रियगुण० ॥ या हृदयिं रमे प्रियनारी रमे प्रियनारी ॥गुण०॥ध्रु०॥ वदन शशीचें दर्शन झालें बहु सुखकारी ॥ गुण० ॥ अशी सुगुण खनी ॥ नसे जगतिं कुणी ॥ मित्रा खचित मनीं ॥ गमे रंभाच दुसरी ॥ सती असली जरी ॥ पहा मदन अरी ॥ मना मोहित करी ॥ किर्ती दुष्टतरी ॥ शरम न काशीयासी मुळिंबघ तिळभरी ॥ तिच्याविना ॥ नसेपहा ॥ शांतीजिवा ॥ करूं कसें ॥ धीरनसे ॥ झालें हंसें ॥ खरोखरी ॥ गुण० ॥ ध्रु० ॥

42

पद ६ वें. दिंडी.

सत्वदर्शन–जन्म सार्थकता करुनि मनो भावें ॥ कीर्ति रूपानें जनीं अमर व्हावें ॥ लक्ष चौऱ्याशी जन्म घेउनीया ॥ मानवाची लाभते रम्य काया॥ध्रु०॥

पद ७ वें (तोरी सँावरी सुरत या चा०

सत्वदर्शन–धरिशांती सुमित्रा अंतरीं ॥ सुविचारें॥तव मनोरथ सफल मी करीनचि सारे ॥ध्रु०॥चिंता-वन्ही जाळिल देहा॥मद्वचनी विश्वास धरीरे ॥ ध्रु०

पद ८ वें. (साकी)

सत्वदर्शन–भगीरथानें महा प्रयतें त्यापरि जन्हु सुतेला ॥ भूतलावरी आणिली त्यापरी त्वज्जीवन सरितेला ॥ शोधुनि प्रिय सखया ॥ अर्पिन तुजला सुखव्हाया ॥ ध्रु० ॥

पद ९ वें (रे जाई तूं शरण या चा०)

दयासागर–ये शांती तव वचन श्रवण करुनिया ॥ प्रेम रूप जलनिधीस ॥ भरति येउनि जिवास ॥ अपर-मित आली शांतता पहा मनीं ॥ अमृत वर्षाव करुनि हृद्रोग सांत्वन केलसी तू.॥ प्रियकर मित्र सखा तुजविण नाहिं दुजा ॥ तुजवर प्राण ओवाळुनिटाकूं ॥ ऋणी मज केलें खचित जगीं या ॥ ध्रु० ॥

पद १० वें (आजितोरा सैयाँ मँदरवा या चा०)

महानंदा–कांत मन झालें उदासीन निद्रा मुळिंनये ॥

अन्न तयाना गोड नच लागे ॥ गोडशब्द बोलतीन ॥
सौख्य लेश नच जिवास ॥ मत्प्राण संजीवनासी
सुखी ठेव सर्वस्वि माझा तुझ्या ठायीं सद्भाव ॥
गिरिजा कांता कन्या पदरिंचे ॥ ध्रु० ॥

पद ११ वें (नासुजनाये वचना या चा०)

महानंदा–जागे करूं कागे प्रिया धीर मज नसे ॥
बघवेनाही स्थिति मज करूं तरिकसे ॥
सखे करूंतसे ॥ ध्रु० ॥ कोण्यातरि सवतिनें
भारुनि टाकुनि मोह पाशि या सत्य जख
डिलें ॥ सोसुं कसें ॥ दुःख असे ॥ धीर मुळि
नसे ॥ ध्रु० ॥

पद १२ वें (हो दई मारे या चा०)

हें मन बावरें होउनि गेलें कासया ॥ सुखा
गारा ॥ मनोहरा ॥ प्रियकरा ॥ धृ० ॥
दुश्चित्तेनें गांजियलें का दयाघना सांगा गडे मानसीं
श्रमूंनका सया ॥ ध्रु० ॥

पद १३ वें (मन चंचल हें बहू या चा०)

रसना नधजे तिळभर प्रियकरी आत्मवृत्त मम
तुज सांगाया ॥ ध्रु० ॥ वज्र चूर्ण करी नगाशिं
खरातें ॥ त्यापरि ममवच तव हृदयातें ॥ भेदुनी
जातिलगे प्रिय सखये या समयीं ॥ हट्टन धरितू
प्रियतम युवती कटुतर वचना ऐका या ॥ ध्रु० ॥

पद १४ वें (या करीमना या चा०)

महानंदा–या जिवावरी ॥ प्यारही खरी ॥ पंच प्राणा या पदीं वाहिलें ॥ मी खरें प्राण नाथ भूवरी ॥ ध्रु ॥ पति आज्ञा स्त्रियानां ॥ जिवा· हुनि प्यार आहेच दैवत नाहीं दुजें ॥ भिन्न भाव नसे ॥ एकमेका मधें ॥ या धरित्री-वरी ॥ ध्रु० ॥

पद १५ वें. (कामशरें मन या चा०)

महानंदा–वामांगी मी तुमची असतांना शंकेस मनांत स्थल नच द्यावें ॥ युवतिस भूषण मुख्य असे कीं स्वपती पंचप्राण ॥ त्याविण कामिनी बिन कामाच्या असती शवाच समान ॥ शांतीचें मंदीर सर्वस्वी आपण आहात केवळ जाण ॥ हृद्गद सांगुनि झडकरि नाथा मन्मानस तुम्हि तृप्त करावें ॥ ध्रु० ॥

पद १६ वें (जानकी अवन या चा०)

महानंदा–अंतरीं शंका न धरा ॥ मित्राचे हेत पूर्ण करा ॥ आयका विनतीला ॥ प्रेमखरें त्यास अर्पावें ॥ ध्रु० ॥ वचनभंग जो करील तो अधो-गतीस जाय ॥ मित्राचे० ॥ बेचाळीस कुळां उद्धरुनी मायेचा पाश ॥ जो तोडुनिया टाक-तसे तो होय शिवाचा दास ॥ ध्रु० ॥

पद १७ वें. (कहुँक्यारे या चा०)

सत्वदर्शन–प्रेमाचा जय झाला ॥ तव शुद्ध प्रीति सरितेला ॥ पूरकीं आला ॥ ध्रु० ॥ चरित बघुनितव विबुध रसिकजन प्रमुदित होतिल गे विमले ॥ सुशिल युवति जनिं मिळुनि मजसि जनीं ॥ खचित स्वकुल मम उद्धारिलें ॥ धन्य धन्य जाहलों ॥

महानंदा–हें सारें तनुमन आहे कीं आपुलें ॥ पतिच्या मना सुख द्यावया अनुदिनिं राहिल दंग ॥ त्या युवती वरती दया सतत करी श्रीरंगा ॥

ऋत्वदर्शन–तुजसि मत्पुण्य अर्पियलें ॥ माझें जीवित सफल तू केलें ॥ शिवशंभो ॥ तुजसि देईल ॥ चिरकालीं सुगतीला ॥ प्रेमाचा ॥ ध्रु० ॥

पद १८ वें. (मानवचन राजदुलारी या चा०)

सत्वदर्शन–सतिचरित शांति मनाला देते ॥ भवाब्धितुनी ॥ पारकरी झणीं ॥ निशिदिनिं सतत सुखाला दे ॥ ध्रु० ॥ श्रवण करुनि भक्तिरस परिपूरित भजन करीत जावें ॥ कलिमल निरसुनि सकलांला ॥ सुखदाई होतें ॥ ध्रु० ॥

(अंक चौथा समाप्त.)

अंक पाँचवा.

पद १ लें. (फुलवा बिनत डार डार या चा०)

दयासागरः—सतत छळित बेसुमार ॥ चैनन दे पडुनि मार ॥ चंद्र वदनि मन गुंगवी किती ॥ ध्रु०॥ वेडे हें मन उदास ॥ बनलें दासानुदास ॥ नाहीं मुळिं लाज यास ॥ भ्रमविते मती ॥ध्रु०॥ शांती या नच जिवास ॥ ग्रासिल कीं काल यास ॥ रमणीचा निदिध्यास ॥ लागला अती ॥॥ ध्रु०॥

पद २ रें. (पति सेवा युवतिस या चा०)

दयासागरः—यावज्जीव जंतु वरतीया ॥ कारितो श्री जगदीश्वर माया ॥ प्रेममय जग मज भासतसे ब्रह्मांडीं या विण कांहीं नसे ॥ अघाटित ईश्वरी माया ॥ तर्क न चाले गुण वर्णाया ॥ ध्रु० ॥ नमन असो तुज सद्गुरुराया ॥ पदरीं घेई नत दासा या ॥ दुरित क्षालन करुनीया ॥ थारा देई नत दासा या ॥ ध्रु० ॥

पद ३ रें. (जावदे लवादि या चा०)

दयासागरः—पत्रिके जीवन दिलें ॥ मित्रा प्रेम तव भरतिस किती आलें ॥ ध्रु० ॥ मदन विलास सुख घेईन मी परिपूर्ण ॥ दुःख सर्व मम शांत चि झालें ॥ स्मर खल अतिशय छळितसे

निशिदिनीं ॥ हृदयीं प्रखर शर अनिवार करित बेजार ॥ सखिमुखशशीहरो ताप ॥ ध्रु० ॥

पद ४ थें. (जिअरवा धीरज धरो या चा०)

महानंदा:–प्रति रविहा गमतो खरा ॥ अति सुंदर स्वरूप क्षणीं या सुसमयीं दासीस पावन गुणा करा ॥ या जिवास मुक्त करा ॥ मनिंची आशा पूर्ण करोनी घ्यावी गुण गंभीरा ॥ तिळभर अंतरिं भीति न ठेवा मंदिरिं या नरवरा ॥ध्रु० ॥

पद ५ वें (नशिबीं असें नचतें टळे या चा०)

दयासागर–रजनी पती गगनांतुनी ॥ इथँ अवचित कोठुनि पातला हें कसें नकळे मनीं ॥ ध्रु० ॥ जाह्नवि दुसरी भासतसे माझें मन धालें ॥ शांती देवी या समयीं नांदतसे सदनीं ॥ कलिमल निरसन झालें येथें सति मुख शशी अवलो-कुनी ॥ ध्रु० ॥

पद ६ वें. (प्यारे तूं जानी या चा०)

महानंदा--संशय मनीं धरा ॥ निशिसारी मज संगें रमणिय सुसमयिं सुखोपभोगा ॥ ध्रु० ॥ तिळ-भर अंतरिं भीति न ठेवा ॥ लीन दासी सेवसी ॥ त्वच्चरणीं या तत्पर आहे कीं प्रिया ॥ गौरी हराची शपथ आपणा कां चिंता करितां अंत-र्यामीं मंदिरीं या ॥ ध्रु० ॥

पद ७ वें. (चतुर सुगरनार या चा०)

दयासागर--मदन ताप अपरिहार ॥ जाहलाच थंड-गार ॥ मत् चित्त भ्रांतीचा ॥ लोप होय साचा॥ सन्मित्र प्रीतीचा ॥ कळस जाहलाच आज सकल दुरित होयदूर ॥ ध्रु० ॥ पवित्र युवती विषयिं आस ॥ धरिल त्यास नरकवास ॥ घडुनि अदय कालदास ॥ छळुनि सतत ॥ क्लेश अगणित अक्षय देतात ॥ हें शस्त्रा सन्मित्रा ॥ स्वर्गीच्या सहवासा ॥ ध्यायाला सत्वर हो तयार ममत्व टाकुनी हो कठोर ॥ ध्रु० ॥

पद ८ वें. भैरवी.

महानंदा--शिव शंभो शशांका । कां प्राण संजीवना हरिलें । मदंकाकांहो विटला प्रियकरा याकालीं मृत्युलोका त्यजुनि ॥ भुललाका सुरलोका ॥ध्रु०॥

पद ९ वें.

सत्वदर्शनः-- स्वर्गलोकीं मज टाकुनी गेलात दुःखनि-धीमाजी फेंकूनदूर ॥ प्रेमास सर्वस्वीविसरूनजाऊन स्वर्गास भूलून गेलातकां ॥ त्रिकोन साधून चौकोन साधा या ॥ पश्चात् मजसी ठेवियले ॥ सत्प्रीति चौरंग करीन क्षणांत ईशपदांबुज सेवावया॥ध्रु०॥

पद १० वें.(मधुकर नलिनिस भेटला या चा०)

राजा विश्वरूप--पर धन वमनचिकीं असे ॥ चंचल विभवा भुलुनि धना असतिल नृपतीजे त्यांच्या

सत्तेचा क्षणभरि भरँवसा महिवरती नसे ॥ प्रिय धर्म नीति मज आवडे ॥ अपकीर्तिचा ममनास नच शिवो दुष्ट गंध॥ सद्गुरुनाथा माझें तारण करा ॥ हीचपदांबुजिं सविनय विनती कीं असे ॥ ध्रु० ॥

पद ११ वें (साकी)

चिदानंद–सत्व दर्शनें पवित्र युवतिस मित्रा अर्पण केली ॥ परी सतीनें पावन राहुनि सकलांमुक्ति दिधली ॥ प्रेमास्तव सगळे ॥ श्रीशिव चरणीं रत झाले ॥ ध्रु० ॥

पद १२ वें भरतवाक्य (गिरिवरहिमनग या चा०

सर्वपात्रें–प्रेम रसाचा घेउनि घुटका ब्रह्मपदीं नाचा ॥ बुधहो ॥ रतव्हा ॥ जगतीं ॥ हरि चरणीं ॥ प्रीतीचें चारित्र ॥ कीर्तीहें विचित्र ॥ आदरास पात्र ॥ होउनि सर्वत्र ॥ आनंद झाला ॥ सच्चित्सुखघन ॥ आनंद निधान ॥ चरण कमलीं तल्लिन व्हा ॥ नच हें विसरा ॥ भव सिंधुतरा ॥ ईश्वरावरती सतत विश्वास ठेवाल तरीच अक्षय आनंद सेवाल साचा ॥ ध्रु० ॥

पद १३ वें (ईशस्तुति)

वारांगना–प्रेम ॥ प्रेम ॥ प्रेमासी या नाहीं पारावर लोकीं या खचित सखयानों ॥ प्रेम ॥ प्रेमाला मोल या नाहींच जगतीं ॥ ध्रु० ॥ प्रीतिपाशीं

जग जखडीलें ॥ अणुरेणूसी व्यापुनिउरलें
प्रेम हेंच ईश्वर रूपाचें ॥ रूपक आहे रमणि
साचें ॥ आदि अंतना मध्य जयासी ॥ पार
लागे यद्विभवासी ॥ प्रेमनसे तिथं राम नसे ।
प्रेमाला या वानूं किती प्रेम ॥ ध्रु० ॥

पांचवा अंक समाप्त ५.

(श्रीसद्गुरुचरणारविंदार्पणमस्तु.)

समाप्त.

MADHAV NARAYAN PATANKA
"Patankar Sangit" Company
POST-GIRGAON
BOMBAY.

८२

विक्रय्यपुस्तकें ।

पाटणकरकृत संगीत व इतर पुस्तकांची सूची

				किंमत रु. आ.
संगीत विक्रमशशिकला	...	...	...	०–१२
संगीत सत्यविजय	...	....	...	१– ०
संगीत सीमंतिनी...	....	...	...	०–१
संगीत युवतिविजय	....	...	....	०–१२
संगीत वसंतचन्द्रिका	...	...	....	०–१२
संगीत राजविजय (पद्यावली)	...		....	०–
[illegible]त समाजसंजीवनी	,,	...	....	०–
[illegible]त वत्सला	,,	....	....	०–
[illegible]ीत कनककांता	,,	...	....	०–
[illegible]गीत वीरात्रिविक्रम	,,	...	....	०–
अधिकारमदविपाक नाटक		....	....	०–१

उ
हीं
आणि
व दामुल
मिळती